

Hồi 553

Thủy trung Hỏa phát

Ngoài cửa sổ tuyết mỏng lất phất.

Khí trời gần đây đã ấm lại, rơi bên ngoài có thể là trận tuyết cuối cùng mùa đông này ở Kiến Khang.

Trong trướng ấm áp như mùa xuân, không những vì trong phòng có đốt lò lửa, còn là vì Lưu Dụ lòng tràn ngập hơi ấm.

Giang Văn Thanh nằm cuộn trong lòng gã, ngủ mê man, nét vui còn giắt trên vẻ mặt mãn nguyện, khóe môi còn treo một nụ cười điềm mật.

Lưu Dụ trong lòng chất chứa tình yêu thương dịu dàng vô tận, nhớ tới những ngày tháng nàng vụt mất người cha hiền, đó cũng là lúc gã hụt hẫng nhất, bọn họ nâng đỡ lẫn nhau, gắng gồng đoạn đường đời gian khổ nhất, hiện tại cuối cùng đã đến giờ phút gặt hái kết quả.

Hài tử trong bụng nàng không những đại diện cho tương lai của bọn họ, còn đại diện cho ái tình thâm sâu đã trải qua khảo nghiệm gian nan của bọn họ.

Lưu Dụ biết rõ ngày tháng tìm kiếm cuối cùng đã qua, gã hiện tại phải an định lại, quý báu những gì đang có, không thể cảm thấy do dự, mâu thuẫn nữa. Hạnh phúc đang trong lòng bàn tay của gã, chỉ chờ xem gã nắm giữ làm sao.

Từ Biên Hoang đến Diêm Thành, từ Diêm Thành đến Kiến Khang, tiếp đó là Hải Diêm, Quảng Lăng, Kinh Khẩu, đến bây giờ một lần nữa ở Kiến Khang, Lưu Dụ luôn luôn bằng vào ý chí khẳng khái phục cừ, tổn hết tinh thần khí lực, dụng hết tài trí thủ đoạn, thi triển hết ngón nghề sẵn có, tranh thủ được thành tựu trước mắt, đã sáng tạo ra kỳ tích không thể nào ngờ.

Nhưng cái chết của Tạ Chung Tú, bất kể gã giải khai với mình làm sao, vẫn vô tình đẩy gã về phía bến bờ sụp đổ nguội lạnh tâm ý, không còn luyến tiếc sự sống. Nam phương chi chủ gì nữa? Đối với gã không còn một chút xiú ý nghĩa.

Vào giờ phút đó, Giang Văn Thanh đến Kiến Khang, còn mang theo tin mừng to tát, xua quét đi nỗi thất vọng và buồn thảm của gã.

Không có giờ phút nào gã cảm thấy sự mạnh mẽ của mình bằng giờ phút này, cho dù trời có sập xuống, gã cũng có thể gánh được.

Vì Giang Văn Thanh, vì đứa con của bọn họ, vì giết chết Hoàn Huyền, gã sẽ toàn tâm toàn ý đi làm chuyện ở vị trí gã phải làm. Không còn một chút xiu do dự, không còn một chút xiu co rụt.

Ngửi thấy hương thơm mái tóc Giang Văn Thanh, gã đã quên đi tất cả.

oOo

Cao Ngạn không gõ cửa hoan hỉ chạy vọt vào phòng, tay chân múa may lớn tiếng: “Công hãm Kiến Khang được rồi! Công hãm Kiến Khang được rồi!”.

Doãn Thanh Nhã giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng ngồi dậy, chấn rớt khỏi người nàng, để lộ thân trên y phục mong manh.

Cao Ngạn vọt tới bên giường, chột hai mắt phát sáng, mắt không chớp đăm đăm nhìn thân thể đường nét lồi lõm lộ lộ khỏi chăn của nàng.

Doãn Thanh Nhã “ối” một tiếng, mắc cổ kéo chăn lên che kín xuân sắc, mặt đỏ bừng mắng: “Tiểu tử chết bầm! Có gì mà nhìn? Trời còn chưa sáng đã đến bên giường người ta gào la, có phải muốn bị đục không?”.

Cao Ngạn nuốt nước miếng: “Kiến Khang đã bị bọn ta công hãm được rồi!”.

Doãn Thanh Nhã giật nẩy mình, thất thanh: “Cái gì?”.

Hai tay buông thõng, chấn lại rơi xuống lần thứ nhì, xuân ý liền tràn dâng đầy phòng.

Cao Ngạn không có cách nào khống chế được mình, ngồi xuống giường, ôm chặt ngọc thể mềm mại của nàng, mẫn nguyện: “Kiến Khang đã bị bọn ta công hãm rồi”.

Doãn Thanh Nhã run run: “Đừng nói bậy, bọn ta đang ở đây, làm sao mà đi công hãm Kiến Khang chứ?”.

Cao Ngạn ôm chặt nàng, thở dài: “Ta quá hưng phấn mà! Công nhập Kiến Khang là Lưu Dụ và binh đoàn Bắc Phủ của gã, mọi người là người mình, gã đã công nhập Kiến Khang, có khác gì bọn ta công nhập Kiến Khang đâu?”.

Doãn Thanh Nhã run giọng: “Tên gian tặc Hoàn Huyền thì sao?”.

Cao Ngạn đáp: "Hình như đã chạy về nhà cũ Giang Lăng rồi. Lão Lưu thật tài tình, sau khi trở về Quảng Lăng, chưa đầy một tháng đã cơ hồ đánh nát ổ Hoàn Huyền. Lão Lưu đã phái người đến, nhờ bọn ta giữ vững Ba Lăng, chuyển khác để gã phụ trách. Thật sướng khoái, bọn ta không cần đi mạo hiểm đánh trận nữa!".

Doãn Thanh Nhã nước mắt lã chã, ướt đầm vai Cao Ngạn, nức nở: "Cao Ngạn, Cao Ngạn! Người nói thật chứ? Không phải gạt người ta chứ?".

Cao Ngạn tách rời nàng chút xíu, đau lòng dùng tay áo gạt nước mắt cho nàng: "Đừng khóc! Đừng khóc! Nàng nên cười mới phải! Những chuyện này ta làm sao dám gạt nàng? Nghe người ta nói Lưu Dự đã phái Chinh Tây đại quân truy kích tên gian tặc Hoàn Huyền, Hoàn Huyền không còn được bao nhiêu ngày đâu".

Nào hay Doãn Thanh Nhã càng khóc dữ hơn nữa, tựa như muốn khóc hết nỗi bi khổ trong lòng qua lần này.

oOo

Yến Phi phi nhanh trong vùng Biên Hoang.

Chàng lên đường không ngưng nghỉ hai ngày một đêm, hiện tại là đêm thứ nhì rời khỏi Thọ Dương.

Mưa tuyết đến hoàng hôn đã ngừng hẳn, khí trời vẫn lạnh lẽo, nhưng gió Bắc hù hù cũng đã giảm nhẹ tình huống giá buốt thấu xương.

Phóng chạy đối với chàng mà nói không những là một thứ tu luyện, còn là một thứ hưởng thụ không có cách nào thay thế được. Sau khi định mục đích, "thức thần" của chàng đã thoái ẩn sâu kín trong tâm linh của chàng, hòa trộn thành một cùng "nguyên thần", không còn phân chia ta người nữa, không có một chút xíu cảm giác phiền muộn nào, thân thể cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Mặt đất dưới chân tựa như nối liền với máu thịt của chàng, cây cỏ Biên Hoang hoàn toàn như sống dậy, biến thành sinh mệnh có cảm giác có tư tưởng, Yến Phi dùng tâm linh của chàng lắng nghe bọn chúng, tiếp xúc bọn chúng, không phân biệt bên này bên kia.

Yến Phi phóng chạy nhẹ nhàng, song cước phảng phất không cần đụng tới tuyết đọng trên đất. Vàng trắng sáng tinh khiết giắt treo ở bên bờ đêm sao, đất trời lấy chàng làm trung tâm, hợp tấu ra một bản nhạc vĩ đại cho lứa trình của chàng ở Biên Hoang.

Khu Bạch Tuyết sơn xuất hiện đằng trước, tâm thần chàng cũng dần dần ra khỏi chỗ giấu mình.

Thiên huyết sẽ trải mình tại vùng núi giữa năm tháng dài lâu trong tương lai, cô đơn lại vĩnh hằng, lẳng lặng chứng kiến sự hưng thịnh và sụp đổ của Biên Hoang. Con người khác biệt, sẽ sinh ra cảm giác khác biệt, suy đoán khác biệt, ý tưởng khác biệt đối với Thiên huyết. Nhưng bọn họ có thể vĩnh viễn không biết chân tướng của Thiên huyết.

Ý tưởng đó làm cho chàng sinh ra cảm giác bi ai, nỗi bi ai đối với đồng loại.

Chuyến này chàng muốn đến phương Bắc, cứu người chàng yêu thương nhất và tỳ nữ thân thuộc như tử muội của nàng thoát khỏi ma trảo của Mộ Dung Thùy, trong thiên hạ không còn có bất cứ một ai có thể ngăn trở chàng. Mọi nỗ lực của chàng trong quá khứ đều là nhắm vào một mục tiêu mà đổ ra.

Chàng đã hoàn toàn hiểu thấu được tâm trạng báo phục nhắm vào Hoàn Huyền của Lưu Dự. Vì để có thể giết chết Hoàn Huyền, Lưu Dự có thể bỏ ra bất cứ một giá đắt nào. Yến Phi chàng cũng vậy, vì để trùng tụ với Kỷ Thiên Thiên, chàng sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, bất chấp tất cả.

Chàng cảm ứng được An Ngọc Tình; An Ngọc Tình cũng cảm ứng được chàng.

Mọi sự như thuận theo lẽ tự nhiên, không cần cố sức kinh hồn miến cưỡng mà làm, tâm linh của bọn họ đã trói buộc lại thành một.

An Ngọc Tình khoan gối an tọa trên một tảng đá lớn bị cháy xém bên bờ Thiên huyết, không quay đầu lại nhìn chàng, mãi cho đến khi Yến Phi ngồi xuống bên cạnh nàng, mới triển lộ một nụ cười ôn nhu với chàng, dịu dàng thốt: "Huỳnh đã đến!".

Yến Phi có hơi muốn nói cho nàng biết thắng lợi của Lưu Dự, lại cảm thấy An Ngọc Tình chắc vượt ngoài tranh đấu cừu sát giữa nhân gian, đè nén xung động, hỏi: "Ngọc Tình đang nghĩ gì vậy?".

An Ngọc Tình mục quang quay lại Thiên huyết: "Ta không nghĩ gì hết, luôn cảm thấy chàng đang không ngừng tiếp cận, trong đầu mới bắt đầu nghĩ ngợi. Đã nghĩ tới Yến Phi, lại nghĩ tới Thiên Thiên tử, cũng nghĩ tới cha mẹ ta".

Yến Phi nảy sinh cảm nhận mỹ diệu kể gối tựa vai tâm sự cùng nàng, mỉm cười: "Ta hiểu thứ cảm giác đó".

An Ngọc Tình như không nghe lời chàng nói, thì thầm: "Cha ta cứ như sự phụ của người, trọn đời theo đuổi bí mật phá không mà đi, nếu không phải mẹ ta không phải đã khiến cho người không cảm được tình, khẳng định người sẽ trọn đời không vui thú, sẽ không có

một đứa con gái ta đây. Nội tâm của người là khổ não và mâu thuẫn, tình huống bên trong huỳnh chắc rồi”.

Yến Phi trào dâng tư vị không có cách nào hình dung được, cảm thấy quan hệ với An Ngọc Tình lại đã tiến thêm một bước, nàng ít khi nói chuyện dính tới gia đình nàng, hiện tại lại tràn trề cảm xúc, dốc bầu tâm sự với chàng.

An Ngọc Tình mắt dâng lệ quang: “Nhưng lúc người luyện thành Động Cực đan, lại thật sự biết rõ phá không mà đi không phải là vọng tưởng, lại đem bảo đan nhường cho ta uống, tình thương yêu của người đối với ta, làm cho ta... làm cho ta...”.

Yến Phi an ủi nàng: “Ngọc Tình chịu tiếp nhận hảo ý của cha nàng, ông ta nhất định vui mừng vô cùng”.

An Ngọc Tình thốt: “Ta vốn không chịu tiếp nhận, bởi ta biết ý nghĩa của bảo đan đối với người. Bất quá cha đã nói một câu, làm cho ta không có cách gì cự tuyệt người”.

Yến Phi lòng hiếu kỳ dậy lên: “Là câu gì? Không ngờ có thể thuyết phục được Ngọc Tình”.

An Ngọc Tình đang tâm tình kích động, nắc nhen: “Cha ta... cha ta nói, chỉ có làm như vậy, mới có thể bày tỏ tình thương của người đối với mẹ con bọn ta”.

Còn chưa nói hết, lệ đã sớm tuôn trào.

Yến Phi giơ tay ôm nàng vào lòng một cách tự nhiên, lòng cảm khái, chàng hiểu rõ An Thế Thanh, hiểu ông ta tại sao làm như vậy, bởi nếu mình trong hoàn cảnh của ông ta, cũng sẽ có chọn lựa giống hệt. Chỉ tức lúc chàng ở dưới tình huống như vậy, lại không có tự do chọn lựa, chỉ còn nước nỗ lực theo phương hướng khác, may sao bây giờ mọi nan đề đều đã giải quyết xong, chỉ còn lại cửa ải cuối cùng Kỳ Thiên Thiên và An Ngọc Tình bồi dưỡng nguyên thần.

Chàng thấy mừng mình đã đề nghị với An Ngọc Tình bảo đảm sẽ cùng nàng và Kỳ Thiên Thiên dắt tay ra đi, không những không cô phụ khổ tâm của An Thế Thanh đối với con gái, mà còn giúp cho chàng và An Ngọc Tình sa vào sông ái, đạt được kết quả mỹ mãn. Ôm ấp nàng, cứ như ôm ấp một ngọn lửa có thể dung hóa tâm thần chàng, nhất thời, ngoại trừ Kỳ Thiên Thiên ra, mọi sự vật khác chàng đều quên sạch, tựa hồ chúng chưa từng tồn tại.

An Ngọc Tình lẳng lặng rơi lệ, không biết bao lâu sau, An Ngọc Tình ngửa đầu từ trong lòng chàng, dịu dàng thốt: “Lúc ta lần đầu nhìn thấy Yến Phi chàng, liền cảm thấy chàng là hóa thân của Biên Hoang, huyết mạch trong người chàng cứ như sông suối của Biên Hoang”.

Yến Phi thâm tình: “Nàng thích Biên Hoang không?”.

An Ngọc Tinh bẽn lễn vùi gương mặt trở lại vào lòng chàng, áo chàng thấm ướt nước mắt của nàng, thanh âm vo ve gần như không thể nghe được: "Ta thích Biên Hoang, càng thích Biên Hoang Tập, đó là một địa phương kỳ dị mỹ diệu. Dạ Oa Tử ban ngày không tồn tại, chỉ có lúc bóng đêm giáng lâm, Dạ Oa Tử mới trở thành trọng tâm của Biên Hoang Tập; ngày đến, Dạ Oa Tử lại tiêu tan như một giấc mộng đẹp, Trong thiên hạ còn có nơi nào kỳ diệu bằng Dạ Oa Tử chứ?".

Yến Phi chưa từng nghĩ tới, đối với Biên Hoang Tập, An Ngọc Tinh có tâm tình khắc sâu như vậy, mà đổi sang một góc độ đi lý giải lời nói của An Ngọc Tinh, nàng đã dùng phương thức hàm súc độc đáo của nàng, uyển chuyển bày vẽ lộ tuyến quanh co, để hưởng ứng tình yêu của mình đối với nàng.

Sự khác biệt giữa nàng và Kỷ Thiên Thiên cũng là ở đó.

Kỷ Thiên Thiên nhiệt tình buông thả, sự trực tiếp gan góc của nàng có thể làm cho người ta đỏ mặt tim đập thành thịch.

An Ngọc Tinh lại nói: "Chàng hiện tại có phải đang muốn Bắc thượng đi cứu Thiên Thiên tử không?".

Yến Phi gật đầu.

An Ngọc Tinh thốt: "Ta có dự cảm Yến Phi chàng nhất định sẽ thành công. Ta sẽ về nhà bồi bạn với cha mẹ, chờ tin tốt của các người".

Yến Phi thờ người, nói không nên lời.

An Ngọc Tinh cười tươi: "Thầy lạ người ta không đi theo chàng sao? Nếu Ngọc Tinh cả chút tâm ý đó của Yến Phi cũng không minh bạch, làm sao xứng là hồng nhan tri kỷ mà chàng đã từng nói?".

Yến Phi bẽn lễn: "Ta chỉ là không muốn Ngọc Tinh quỵên nhập vào chuyện xấu xa tàn nhẫn trong đời, mà chuyện xấu xa nhất đầu có gì ngoài chiến tranh. Trên chiến trường, tất cả những người tốt bình thời xem ra rất bình thường đều sẽ biến thành kẻ chém giết vô tình, bởi không giết người thì là bị giết, vào giờ phút đó, một mặt âm ám làm người ta sợ nhất của nhân tính sẽ bộc lộ rõ".

An Ngọc Tinh dịu dàng thốt: "Người ta đã hiểu từ lâu rồi! Tại sao còn phải nói dông nói dài vậy? Nếu Ngọc Tinh ngang ngạnh khẳng khẳng muốn theo chàng, mới phải nói ra những lời đó để hù dọa Ngọc Tinh cũng chưa muộn".

Yến Phi cảm nhận được một mặt khác luôn luôn ẩn tàng trong An Ngọc Tinh, tình yêu trong lòng càng bùng phát: "Ngọc Tinh không cần quay lại Thọ Dương, Hồ Bân sẽ an bài cho

Chi Độn đại sư quay về Kiến Khang, bảo đảm thượng lộ bình an, bởi sự uy hiếp của Ma môn không còn tồn tại nữa. Khà! Hồ Bân có một thỉnh cầu với Lưu Dụ, nàng nói là cái gì?”.

An Ngọc Tình hứng chí: “Đừng có chần chừ làm cao, nói cho An Ngọc Tình biết đi”.

Yến Phi đáp: “Hắn thỉnh cầu Lưu Dụ cho hắn an an lạc lạc làm Thái thú Thọ Dương trong những năm còn lại”.

An Ngọc Tình hân hoan: “Thấy Thọ Dương tràn trề sinh cơ tươi sáng là biết Hồ tướng quân sẽ có chọn lựa sáng trí, hắn cũng là mê man Biên Hoang rồi”.

Lại hỏi: “Chàng có tâm sự gì? Sao không nói nghe coi. Sau khi ta thổ lộ tâm sự, toàn thân nhẹ bồng hẳn”.

Yến Phi nhú mày: “Tâm sự của ta, nàng chắc biết rõ một hai. Ôi! Còn có tâm sự gì nữa?”.

An Ngọc Tình tùy ý hỏi: “Nói về cha mẹ chàng đi! Ta chưa từng nghe chàng nhắc đến bọn họ”.

Yến Phi lòng trăm ngàn mối giao cảm, đủ thứ tư vị tràn dâng, cười khổ: “Đây quả là tâm sự của ta, có thể là vì ta tìm cách trốn tránh, cho nên tựa như không có tâm sự về mặt đó. Ài! Ta thật không biết nói làm sao”.

An Ngọc Tình thốt: “Không nói cũng không sao. Thật không hay! Đã kéo lại tâm sự của chàng”.

Yến Phi nói: “Không hề gì. Từ khi ra đời, ta chỉ có mẹ chứ không có cha. Mỗi lần nhìn thấy vẻ buồn bã tịch mịch trong mắt mẹ ta, lòng ta liền thống hận sự ruồng rẫy vô tình của cha đối với mẹ. Nhưng bây giờ ý tưởng của ta đã biến đổi, cha đối với mẹ tình thâm tợ biển, nhân thần lúc ông nhìn ta tuyệt không phải để lừa người. Ài! Ta có vẻ nói không đầu đuôi rồi, Ngọc Tình khẳng định càng nghe càng hồ đồ. Tình huống là vậy, ta gần đây mới biết một người đã từng gặp thời thơ ấu là cha ta. Ôi!”.

An Ngọc Tình ôm chặt chàng: “Không cần nói nữa, chàng chịu nói ra tâm sự, Ngọc Tình đã rất cảm động rồi”.

Yến Phi thốt: “Có cơ hội sẽ lại kể chuyện có liên quan đến cha và mẹ ta. Hiện tại có một chuyện khẩn là ta cần phải liên kết tâm linh với Thiên Thiên, tìm hiểu rõ vị trí và tình huống của nàng. Chuyện này quan hệ đến sự thành bại trong hành động cứu thoát chủ tỳ bọn họ, lại sẽ rất hao tổn tâm lực của Ngọc Tình, e rằng Ngọc Tình trong một thời gian ngắn khó mà phục nguyên”.

An Ngọc Tình hân hoan: “Có thể bỏ chút sức mọn vì Thiên Thiên tử, Ngọc Tình không biết cao hứng tới mức nào đây! Tại sao lại nói mấy lời khách khí chứ?”.

Yến Phi mỉm cười: “Nếu Thiên Thiên đang ngủ ngon, hiệu quả sẽ càng lý tưởng”.

An Ngọc Tình dịu giọng: “Vậy để Ngọc Tình tiến chàng một đoạn, để chàng tiến vào mộng hương của Thiên Thiên tử. Ta chưa từng ngờ được sinh mệnh có thể lý thú như vậy, Yến Phi chàng chuẩn bị xong chưa?”.

Yến Phi đề tỉnh nàng: “Nhớ phải ngừng đúng lúc, dùng quá lực lượng tâm linh sẽ tạo thành vết thương vĩnh cửu cho nàng”.

An Ngọc Tình khẽ cười: “Biết rồi! Đầu tiên chí âm của ta sẽ kết hợp cùng chí âm của chàng, sau đó tấn nhập cảnh giới chí âm vô cực, âm cực dương sinh, chí dương chi khí của chàng sẽ mạnh mẽ lên, giúp nguyên thần của chàng có thể đến bất kỳ nơi xa xôi nào. Lúc tâm linh của chàng cùng Thiên Thiên tử hợp lại thành một, chí âm chi khí bọn ta liền thủ sẽ giúp cho nguyên thần của nàng được bổ ích, bổ sung tinh thần lực đã tổn hao của nàng, sẽ khiến cho sự truyền tin giữa hai người không có khốn khó nữa”.

Yến Phi chấn động: “Chậm đã”.

An Ngọc Tình từ trong lòng chàng ngược mặt, ngạc nhiên: “Chàng nghĩ được gì vậy?”.

Yến Phi lộ thần sắc trầm tư, giật nảy mình: “Ta đã nghĩ ra phương pháp làm cho nguyên thần của các nàng gồm cả âm dương”.

An Ngọc Tình liền ngồi thẳng dậy, hoang mang nhìn chàng.

Yến Phi nhìn nàng một hồi lâu, thốt: “Chỗ then chốt là ở hai câu ‘âm cực dương sinh, dương cực âm sinh’”.

An Ngọc Tình lắc đầu: “Ta vẫn không hiểu”.

Yến Phi thốt: “Trong kỳ thư Đạo gia ‘Tham Đồng Khế’ mà An công trao tặng ta có chỉ ra trong chí Âm vĩnh viễn tàng giấu một chút chân Dương, trong chí Dương cũng vĩnh viễn tàng ẩn một chút chân Âm, chỉ là chưa hiển lộ ra thôi! Cái ta nghĩ được là phương pháp đốt lên chút chân Dương trong chí Âm của Ngọc Tình. Còn về có thể thành công hay không, bọn ta lập tức sẽ biết đáp án”.

An Ngọc Tình nhú mày: “Chuyện gấp hiện giờ không phải là liền kết tâm linh với Thiên Thiên tử sao?”.

Yến Phi đáp: “Hai chuyện đâu có xung đột. Lúc Chí Âm chi khí của bọn ta dung hòa với nhau, Thái Dương chân hỏa của ta sẽ tự nhiên phát sinh trong chân Âm, đây là lẽ tự nhiên của đất trời, không thể nghịch ngược”.

An Ngọc Tình nói: “Nhưng Thủy trung Hỏa phát, Hỏa trung Thủy sinh, không những không phải hiện tượng tự nhiên, hơn nữa còn là nghịch thiên hành sự, cơ hội nguyên vọng của chàng trở thành không rất lớn”.

Yến Phi thốt: “Điều này thật là phải đa tạ Ngụy Bá Dương đã viết ‘Tham Đồng Khế’. Ông ta ở chương ba đã đề ra quan hệ giữa Tiên Thiên Bát Quái và Hậu Thiên Bát Quái. Từ Tiên Thiên đến Hậu Thiên, cần khôn nghịch chuyển, Tiên Thiên làm thể, Hậu thiên làm dụng. Cái gọi là Vô Cực mà thành Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, đất trời tất cả biến hóa tận cùng bên trong. Bọn ta chính là muốn nghịch thiên phản hồi lại trạng huống Tiên Thiên thuần khiết trước đây, bọn ta phải thuận theo Tiên Thiên chi Đạo, chứ không phải Hậu Thiên chi Đạo”.

An Ngọc Tình trầm ngâm: “Cho dù chàng có thể làm cho Thủy trung Hỏa phát, nhưng chân Dương đó chỉ là chân Dương của chàng, đâu có quan hệ gì với ta?”.

Yến Phi mỉm cười: “Nếu nơi chân Dương ta phát sinh xảo hợp là điểm Âm trung chi Dương trong Chí Âm của Ngọc Tình thì sao?”.

An Ngọc Tình thân thể yêu kiều giật nảy, đôi mắt đẹp sáng lên.

Yến Phi thốt: “Chí Âm chi khí của Ngọc Tình sau khi được Động Cực đan cải tạo, từ Hậu Thiên chuyển hóa thành Tiên Thiên, cho nên có thể luyện thành Chí Âm Vô Cực. Vấn đề ở chỗ điểm Âm trung chi Dương của Ngọc Tình, vẫn còn ở trạng thái Hậu Thiên, cho nên không thể kết hợp với Tiên Thiên chi Âm, sinh ra kỳ sự Thủy trung Hỏa phát. Cái ta muốn làm là làm cho Âm trung chi Dương của Ngọc Tình từ Hậu Thiên chuyển hóa thành Tiên Thiên, làm cho chuyện không thể biến thành có thể. Kỳ tích này Ngọc Tình có thể còn phải đi một đoạn đường, nhưng chuyện không thể nào không còn là không thể nào nữa”.

An Ngọc Tình kêu lên: “Yến Phi ơi!”.

Yến Phi lại ôm nàng vào lòng: “Cuộc lữ trình tâm linh kỳ dị sắp bắt đầu, Ngọc Tình đừng mắc cỡ, cái ta cần là nàng toàn tâm toàn ý, tâm linh kết hợp không chút xiu do dự, giữa song phương không còn bất cứ giới hạn nào. Lúc nàng đã trở thành ta, ta cùng đã trở thành nàng, ta mới có thể nắm bắt dò xét được Âm trung chi Dương của nàng, lại nhờ đó đi đến cải tạo và kích dẫn. Ngọc Tình cần ghi nhớ bốn câu chú quyết, là ‘Thái Cực đồ trung nhất khí toàn, Lưỡng Nghi Tứ Tượng Ngũ Hành toàn, Tiên Thiên Bát Quái hồn luân cụ, vạn

vật hà thường xuất thử quyển'. Tất cả mọi khả năng, không có cái nào không bao hàm trong đó".

An Ngọc Tình dùng hết sức ôm lấy chàng, tâm ý thỏa mãn: "Yến Phi ơi! Ngọc Tình hiến dâng mình cho chàng".

Yến Phi lòng bùng cháy ngọn lửa ái tình, đây không những chỉ là tình yêu đối với Kỷ Thiên Thiên và An Ngọc Tình, mà là một thứ tình yêu bao la, tình yêu vô cùng vô tận, thâm tình đối với thiên địa vạn vật.

Thiên huyết biến thành mơ hồ.

Yến Phi nhắm mắt lại, thoái ẩn vào vùng sâu kín của tâm linh, cảm giác nhục thể tiêu tán, chỉ còn lại xúc cảm tâm linh.

Trong mảnh đất an tịnh thần bí này, An Ngọc Tình đang đợi chờ chàng, trông mong chàng.

Bố trí hội hợp nguyên thần cùng An Ngọc Tình xong, Yến Phi đem Chí Âm chân khí rót vào Chí Âm Vô Cực mà nàng đang toàn lực vận chuyển, liền như trăm sông ngàn suối, tuôn chảy vào biển cả.

Tâm linh của bọn họ kết hợp chặt chẽ lại thành một, khó còn phân biệt ta người, cái chi trì bọn họ là luyện ái như ngọn lửa bùng cháy.

Cũng không biết bao lâu sau, có lẽ chỉ là một phút chốc, một lực lượng tương phản hoàn toàn bốc lên ở trọng tâm đại dương Âm khí đó, liền kích thích một cơn lốc xoáy, từ trong khuếch triển ra ngoài đại dương.

Đất trời xoay vần tung bay, hai người bọn họ lưỡng tâm hợp nhất bay liệng trong thế giới động hồn này, một sức nóng lửa đốt không có tên, như mặt trời rạng đông vừa lên, đã phá bóng tối, chiếu sáng vạn vật, mang đến sinh cơ vô hạn cho mặt đất.

An Ngọc Tình hoan hô tận sâu trong tâm linh chàng: "Yến Phi! Bọn ta đã thành công rồi. Chuyện chàng dự đoán đã xảy ra chính như trong sổ liệu của chàng".

Yến Phi hưởng ứng: "Ngọc Tình vui sướng chứ?".

An Ngọc Tình đáp: "Ngọc Tình chưa từng thử qua khoái lạc và mãn nguyện như vậy, thật làm cho ta không cầu mong gì hơn nữa, không nghĩ gì khác nữa. Sự kết hợp của Chí Âm và Chí Dương, cứ như sự kết hợp của tâm linh, bản thân đã là mộng tưởng chung cực mà bất cứ một ai mộng寐 theo đuổi, tất cả động hồn làm sao, hoàn mỹ vô khuyết làm sao".

Yến Phi gọi: “Ta phải đi tìm Thiên Thiên, Ngọc Tình cần phải bài trừ tạp niệm, phải giữ điểm Dương hỏa không mờ ảo đó không nghĩ tới gì khác, ta tự sẽ biết làm sao mượn Chí Âm Vô Cực của Ngọc Tình”.

An Ngọc Tình vui vẻ thốt: “Yến lang an tâm đi! Ngọc Tình toàn tâm toàn ý ủng hộ chàng”.

Yến Phi cảm nhận được tình yêu không chút gìn giữ của An Ngọc Tình đối với chàng. Thứ yêu đương này không phải chỉ là tình nam nữ, mà là một thứ nhiệt ái đối với cuộc sống và sự tồn tại, vượt quá thất tình lục dục của nhân loại.

Giữa tiếng gọi “Yến lang” thân mật của An Ngọc Tình, Yến Phi hóa thành một luồng năng lượng, vượt qua bóng tối mệnh mông, tìm kiếm một tâm linh khác có quan hệ thân mật với chàng, đang phân cách xa xăm thiên sơn vạn thủy.

- o O o -